Ο δρόμος προς τη λευτεριά: μία οδός στενή και τεθλιμμένη…

του **Νεκτάριου Δαπέργολα**
Διδάκτορος Ιστορίας

Το κείμενο αυτό δεν γράφεται για να αποθαρρύνει. Αντίθετα, στόχος του είναι να προσφέρει μία πολύτιμη υπηρεσία, αν και εκ πρώτης όψεως όχι τόσο προφανή: να αποπειραθεί να προσγειώσει όσους τρέφουν φρούδες ελπίδες κι αχαλίνωτη αισιοδοξία ότι το θετικό τέλος της αντιπαράθεσης με το καθεστώς είναι κοντά.

Από πολλούς φίλους την εισπράττουμε εσχάτως (και δια ζώσης και στο διαδίκτυο) αυτή την αισιοδοξία. Από πολλούς επίσης ακούμε προβλέψεις, εκτιμήσεις (έως και…αλαλαγμούς) ότι «τους τελειώνουμε», ότι «σε λίγο πέφτει η Χούντα», ότι «έρχεται η λευτεριά». Τα πράγματα όμως δεν είναι ακριβώς έτσι.

Και καλύτερα να είμαστε άπαντες λίγο πιο ψύχραιμοι και προσγειωμένοι αυτή τη στιγμή, γιατί ο αγώνας αναμένεται πολύ μακρύς κι επίπονος. Και τέτοιοι αγώνες, ως γνωστόν, απαιτούν αποφασιστικότητα και σθεναρή πίστη, αλλά όχι υπέρμετρους ενθουσιασμούς, που σε βάθος χρόνου

είναι πολύ δύσκολο να αντέξουν και πολύ πιο εύκολο να μετατραπούν από τις πρώτες ακόμη (και αναπόφευκτες) αναποδιές σε απογοήτευση, τάση παραίτησης ή ακόμη και σε απελπισία.

Τα πράγματα είναι απλά. Όταν μπαίνεις σε ένα πόλεμο (και εδώ μιλάμε για έναν πραγματικό και πολύ δύσκολο μάλιστα πόλεμο, με εντελώς άνισους όρους), χρειάζεσαι προετοιμασία, σχεδιασμό, νηφαλιότητα και πάνω απ' όλα γνώση των δυνάμεων του «εχθρού», αλλά και επίγνωση των δικών σου.

Τι έχουμε όμως απ' όλα αυτά στην περίπτωσή μας; Προετοιμασία ουδόλως υφίσταται (καθώς κάθε μορφή αντίδρασης μέχρι αυτή τη στιγμή είναι αυθόρμητη, πηγαία και ανοργάνωτη) και σχεδιασμός επίσης κανείς (τα συλλαλητήρια και οι πορείες καλώς γίνονται, όπως και οι προσφυγές στη Δικαιοσύνη, αλλά μοιραία αυτές οι μορφές δράσης είναι πλέον φανερό πως έχουν κλείσει τον κύκλο τους, δεν αρκούν για κάτι περισσότερο και έπρεπε ήδη από καιρό να αναζητηθούν πλέον και άλλοι τρόποι, πράγμα ωστόσο που δεν συμβαίνει).

Νηφαλιότητα επίσης δεν υπάρχει (κάποιους όπως προαναφέρθηκε τους εμφορεί έωλος ενθουσιασμός και βασικά όλους μας φυσιολογική και δίκαιη μεν οργή εναντίον των προδοτών, που δεν είναι ωστόσο πάντα ο καλύτερος σύμβουλος για τα περαιτέρω δέοντα γενέσθαι).

Γνώση του αντιπάλου επίσης δεν υφίσταται, όπως δείχνουν και οι προαναφερθέντες αλαλαγμοί, αλλά και τα επιχειρήματα που σωρηδόν ακόμη διαβάζουμε από πολλούς για «έλλειψη ηθικής νομιμοποίησης», για «απώλεια του λαϊκού ερείσματος», για «δημοσκοπική κατάρρευση» που δήθεν προοιωνίζεται την άμεση κατάρρευση του καθεστώτος. Και τώρα μόλις κάποιοι αρχίζουν να αντιλαμβάνονται για τι είδους τερατώδη Λερναία Ύδρα μιλάμε.

Μια Λερναία Ύδρα που δεν…καίγεται ιδιαίτερα κι αν δεν είναι λαοφιλής, από τη στιγμή που βασίζεται σε σιδερόφρακτες δυνάμεις στυγνής βίας και καταστολής, από τη στιγμή που ελέγχει πλήρως τα σώματα ασφαλείας (και δεν αποκλείεται να βγάλει και τανκς στους δρόμους σε επόμενη φάση, εφόσον χρειαστεί, για την τήρηση της…τάξεως), από τη στιγμή που ασκεί την πλέον αισχρή γκεμπελική προπαγάνδα μέσω των ΜΜΕ, αλλά κι από τη στιγμή που είναι βαθιά χωμένη και στον χώρο της φερόμενης ως ελληνικής Δικαιοσύνης, αλλά και της διοικούσας Εκκλησίας των θλιβερά άφωνων αρχιεπισκόπων και μητροπολιτών (με απειροελάχιστες εξαιρέσεις που απλώς επιβεβαιώνουν εκκωφαντικά τον κανόνα), όπως και κάθε άλλου θεσμού.

Και φυσικά μία Λερναία Ύδρα που δεν την αποτελεί μόνο το νυν μισελληνικό και αντίχριστο καθεστώς, ως άμεσος και ορατός εχθρός, αλλά και το σύνολο ουσιαστικά του διεφθαρμένου και ξεπουλημένου στα ίδια βρώμικα συμφέροντα και στα ίδια νεοταξικά αφεντικά πολιτικού κόσμου της χώρας. Η θεώρηση των πραγμάτων σε αυτή την ευρύτερη διάσταση καθιστά την ισχύ του συνολικού «εχθρού» τεράστια και την έκβαση του πολέμου ακόμη πιο δυσοίωνη. Δεν έχουμε όμως, στο σημείο που βρισκόμαστε, ούτε τη δυνατότητα, αλλά ούτε και το δικαίωμα να αιθεροβατούμε.

Και όσον αφορά τέλος την επίγνωση των δικών μας δυνάμεων, εκεί τα πράγματα είναι ακόμη πιο θλιβερά. Μείζον λάθος κατ' αρχάς η ανάταση και οι θριαμβολογίες για τον κόσμο που αντιδρά. Πρόκειται φυσικά για πολύ θετική εξέλιξη, ειδικά για την Ελλάδα του 2018.
Σπάνια όμως λαμβάνεται υπόψη ότι το μείζον μέρος του λαού δεν αντιδρά, αλλά παραμένει ημιθανώς κλινήρες σε καναπέδες, ξαπλώστρες και έτερα…αντικείμενα θερινής ραστώνης, υποχείριο ακόμη στο ευνουχιστικό πνεύμα 4 δεκαετιών μεταπολιτευτικής ιδιώτευσης και μαζικής εξηλιθίωσης.

Αλλά ακόμη και όσων αντιδρούν επίσης υπερτιμάται η μαχητική τους ισχύς, καθώς ούτε άπαντες βρίσκονται στον ίδιο βαθμό αποφασιστικότητας, θάρρους (και – ας πούμε – επαναστατικής ωρίμανσης), ούτε συγκεκριμένη στοχοπροσήλωση διαθέτουν (το «να ρίξουμε τη Χούντα» ίσως

φαντάζει σωστό ως γενική ιδέα, αλλά από την άλλη αποτελεί και στόχο πολύ γενικό και εντελώς αφηρημένο), ούτε συνειδητές και εμπεδωμένες ιδέες για το πώς θα έρθει το ευκταίο αποτέλεσμα, για να αφήσουμε κατά μέρος και τα πολύ πενιχρά υπάρχοντα μέσα.

Το ακόμη πιο σοβαρό είναι επίσης η έλλειψη κοινών αναφορών και επιθυμιών για την επόμενη μέρα, που κατά τη γνώμη μου είναι το μείζον (εκτός κι αν κάποιοι αρκούνται στο να παλέψουν για την ανατροπή της συγκεκριμένης κυβέρνησης, ανοίγοντας απλώς τον δρόμο στην επόμενη επίσης νεοταξική και διεφθαρμένη). Και για να πω και κάτι επίσης εξαιρετικά σοβαρό: δεν υπάρχουν ούτε ηγέτες.

Αρχικά, αυτά που ακούγονται από κάποιους για αμεσοδημοκρατικές και αυτο-οργανωμένες μορφές αγώνα είναι φαιδρότητες, καθώς ποτέ δεν διεξήχθη και πολύ περισσότερο ποτέ δεν κερδήθηκε πόλεμος με τέτοιους τρόπους.
Από την άλλη έχουμε πολλές φορές αναφερθεί στην κατάντια του λεγόμενου πατριωτικού χώρου, ο οποίος βρίθει από καιροσκόπους, χριστοκάπηλους, πατριδέμπορους, υστερόβουλους, επίδοξους «πολιτικούς γαμπρούς» και κάθε λογής ακόμη υποκριτές και φαρισαίους.

Υψηλόβαθμοι απόστρατοι που ονειρεύονται πολιτικές καριέρες, στρατηγικοί σύμβουλοι και γεωπολιτικοί αναλυτές, μικροκαναλάρχες και διαδικτυακοί «αστέρες», κρυπτοπρακτοράντζες μυστικών υπηρεσιών (όχι κατ' ανάγκην ελληνικών) και κάθε είδους ακόμη βαλτοί από το σύστημα και από ξένα (πρωτίστως υπερατλαντικά) κέντρα, για να υψώσουν αναχώματα εκτόνωσης και καπηλείας της λαϊκής οργής για τους νυν προδότες.

Κάποιοι ευτυχώς τους έχουν καταλάβει, αρκετοί όμως από τους εν λόγω αριβίστες εξακολουθούν να παραπλανούν τους αφελείς – πράγμα βέβαια τραγικά ανεπίτρεπτο, καθώς ουδείς δικαιούται πια, μετά από τόσα και τόσα που έχουν συμβεί, να εξαπατάται από τόσο φανερούς απατεώνες και ξεδιάντροπους λαοπλάνους.
Γιατί εδώ υψώνεται ένα απηνές ερώτημα: ποιος τολμά να πει ότι ξέχασε τους κάθε ΑΝΕΛ και ετοιμάζεται να δώσει ξανά την πίστη του σε νέους Καμμένους;

Ποιος τολμά να ανεχτεί και να ξαναβρεθεί με επιλογή δική του σε ένα ακόμη άθλιο déjà vu που θα βυθίσει ακόμη πιο βαθιά μέσα στον βούρκο την καταματωμένη πατρίδα; Ποιος τολμά εν τέλει να στηρίξει και να (ξανα)πιστέψει την όποια εσχάτη πλάνη που απλούστατα «έσται χείρων της πρώτης»;

Όσοι ονειρεύονται λοιπόν την ελευθερία και την αναγέννηση της πατρίδας, ας τα σκεφτούν πολύ σοβαρά όλα τα παραπάνω. Και πάνω απ' όλα βέβαια ας μην ξεχάσουν ούτε μια στιγμή πως και όλες αυτές οι τόσο απαραίτητες προϋποθέσεις (που θα πρέπει να δομηθούν προσεκτικά και σε συνδυασμό μεταξύ τους) αφορούν μόνο στο καθαρά ανθρώπινο κομμάτι της προσπάθειας που πρέπει να καταβληθεί. Και αυτό το ανθρώπινο κομμάτι σε τελική ανάλυση είναι βέβαια και το λιγότερο.

Γιατί το έχουμε ξαναπεί πολλές φορές: είναι τέτοια η κατάσταση ολόγυρά μας, που η σωτηρία της πατρίδας δεν μπορεί να έρθει αν δεν προηγηθεί κάποιο μεγάλο θαύμα άνωθεν. Είναι φυσικά και οι δικές μας προσπάθειες απαραίτητες, για να μην είμαστε αναπολόγητοι απέναντι στον Θεό και για να «εκβιάσουμε» με τον προσωπικό μας αγώνα το θαύμα.

Προσωπικό αγώνα ωστόσο για τον οποίο και πάλι δεν πρέπει να τρέφουμε αυταπάτες: αυτός πρέπει να είναι και κοσμικός, αλλά πρωτίστως πνευματικός. Αυτός ο αγώνας θέλει και χέρια για τα καριοφίλια, αλλά πρώτα-πρώτα θέλει γόνατα για τις μετάνοιες.

Και αυτό είναι κάτι του οποίου είχαν πλήρη επίγνωση όλοι οι μεγάλοι μας ήρωες που μας εμπνέουν

θεωρητικά και μας συγκινούν αυτές τις κρίσιμες μέρες, με κορυφαίους ίσως τον μέγα Κολοκοτρώνη που προσευχόταν ώρες κάθε βράδυ και βέβαια τον μέγιστο Μακρυγιάννη, τον κορυφαίο αυτόν Άγιο του Γένους μας, που σάπιζε τα σανίδια με τα δάκρυά του κι έκανε πάνω από 2.000 εδαφιαίες μετάνοιες καθημερινά, ακόμη κι όταν ήταν λαβωμένος στην κοιλιά από σφαίρα. Γιατί το ήξεραν όλοι αυτοί ότι χωρίς τη βοήθεια άνωθεν, δεν υπάρχει λύση.
Και τον ηρωισμό τους στη μάχη τον θεωρούσαν ελάχιστο χρέος, για να λυπηθεί την πατρίδα ο Θεός.

«Κωνσταντή, σήμερα θα πεθάνεις» μονολογούσε ταπεινά, κάνοντας τον σταυρό του, ένας άλλος μεγάλος μας ήρωας, ο Κωνσταντίνος Κανάρης, λίγο πριν ανοιχτεί στη θάλασσα για να πυρπολήσει την τούρκικη ναυαρχίδα, δεν ξεστόμιζε κομπορρήμονες πομφόλυγες.

Ας προετοιμάσουμε λοιπόν τον αγώνα μας και ας τον σχεδιάσουμε προσεκτικά, ας παρακαλέσουμε πρωτίστως τον Θεό να μας συγχωρέσει για τα πανάθλια πνευματικά χάλια μας, ας του ζητήσουμε και να μας συντρέξει (αναδεικνύοντας συγχρόνως και κάποιους αυθεντικούς ηγέτες, γιατί αυτή τη στιγμή τέτοιος δεν υφίσταται) και μετά ας αφήσουμε και τις επηρμένες μεγαλοστομίες για να ριχτούμε στη μάχη με ένα ψήγμα έστω από την αυταπάρνηση όσων πήγαιναν προς αυτήν για να πεθάνουν, με το ελάχιστο έστω από το πνεύμα εκείνων που βάδιζαν στα τείχη της Βασιλεύουσας, στις Θερμοπύλες και στο Μανιάκι.
Και αν ο Θεός θέλει, θα οικονομήσει και θα ξημερώσει η νέα μέρα πάνω από την πατρίδα μας.

Τότε μονάχα θα ξημερώσει. Και μέχρι εκείνη τη στιγμή έχουμε ακόμη πολύ ανηφορικό και δύσβατο δρόμο να διανύσουμε…

16.07.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/